

DIAGNOSTIK, -- gnåsstí'k, f. 3. (med.) Läran om sjukdomars kännetecken; konsten att åtskilja likartade sjukdomar.

DIAGNOSTISK, -- gnåsstí'ssk, a. 2. (med.) Som angår en sjukdoms kännetecken.

DIAGONAL, -- gånál, f. 3. eller

DIAGONAL-LINIE, -- gånállí'ne, f. 3. (mat.) Rät linie, som i en mångsidig figur, drages ifrån spetsen af en vinkel till spetsen af en motstående eller motsvarande vinkel.

DIAKONAT, --- át, n. 5. En diakons syssla. Se *Diakon*.

DIAKONISSA, --- í'ssa, f. 1. (grek.) 1) Benämning, i kristna församlingens äldsta tider, på enkor och äldre kvinnor, hvilka undervisade dem af sitt kön, som läto döpa sig, vårdade sjuka, och anviste kvinnorna deras platser i församlingen. — 2) (i kloster) Nunna, som har vård om altarets beklädnad och städning. — 3) Kvinna, som af gudaktighet egnar sig åt fattiga sjukas vård. — Skrifves äfv. *Diaconissa*.

DIAKONUS, diakonus, ell. **DIAKON**, diaká'n, m. 3. (gr. *Diakonos*) Benämning på ett slags lägre kyrkotjenare i katolska och grekiska församlingar. Svarar emot Komministrar och Kapellaner i lutherska kyrkan. — Skrifves äfv. *Diakon*.

DIAKUSTIK, -- kustí'k, f. 3. (fys.) Läran om ljudets fortplantning.

DIAKYM, -- y'm, n. (bot.) Bladens köttiga del, som utgöres af flera på ett eget sätt intill hvarandra hopade celluler.

DIALEKT, -- lá'ckt, m. 3. (gr. *Dialektos*) Munart.

DIALEKTIK, -- láckti'k, f. 3. 1) (hos de gamle filosoferna) Logik: konsten att riktigt ordna sina tankar, såsom grund för retoriken. — 2) (under medeltiden) Konsten att genom ett falskt användande af logiska formler förvilla sin motståndare. — 3) (i nyare tider) a) Vetenskapen om formerna för tänkandet; slutledningskonst. — b) Konsten att anföra skäl och grunder.

DIALEKTIKER, -- lácktiker, m. 3. En, som är väl hemmastad i dialektiken.

DIALEKTISK, -- lácktí'ssk, a. 2. 1) Som har afseende på dialektiken. *D. skicklighet*. — 2) Spetsfundig.

DIALOG, -- lá'g, m. 3. (grek. *Dialogos*) 1) Diktadt samtal, af dramatiskt eller vetenskapligt innehåll. *En lätt, quick d. D-en i hans pjes är särdeles väl lyckad*. — 2) Samtalsstil, samtalsform.

DIALOGISERA, -- lågisera, v. a. 1. Framställa i samtalsform.

DIALOGISK, -- lá'gí'ssk, a. 2. Som är framställd eller bibringas i samtalsform. *Den d-a lärometoden*.

DIAMANT, -- mánt, m. 3. Ädelsten, bestående af kol i dess renaste skick, och det hårdaste af alla bekanta ämnen. Har af alla ädelstenar den högsta glansen, är i sin högsta fullkomlighet vattenklar, skilftar eljest i flera färger, ytan än slät, än refflad, än ruggig. Finnes i Ostindien, på Borneo och Malacca, samt ymnigast i Brasilien. Slipad får den, allt efter olika form, namn af Dicksten, Taffelsten, Rosensten eller Brillant. — I poesi och högre stil brukas ofta Demant i st. f. Diamant. — Ss. *D-glans*, *-grufva*, *-handlare*.

DIAMANTARBAND, -- mántárrbá'nd, n. 3. Armband, med infattade slipade diamanter.

DIAMANTARTAD, a. 2. Till ämne och beskaffenhet lik diamanter.

DIAMANTGARNITUR, -- mánt -- tý'r, n. 3. Fullständigt assortiment af smycken för ett fruntimmer, alla med infattade diamanter.

DIAMANTHALSBAND, n. 3. Halsband med infattade diamanter.

DIAMANTKORS, n. 3. Kors med en eller flera infattade diamanter.

DIAMANTNÅL, f. 2. Nål, prydd med en eller flera infattade diamanter.

DIAMANTPULVER, n. 3. Sönderstött affall af diamanter, som begagnas till diamanter slipning.

DIAMANTRING, m. 2. Ring med en eller flera infattade diamanter.

DIAMANTSKORPA, f. 1. Skorpan eller den råa, skrofliga ytan på en oslipad diamant.

DIAMANTSKÄRARE, m. 3. En, hvars yrke är att skära eller klyfva diamanter.

DIAMANTSKÄRNING, f. 2. Diamanter skärning, klyfning, innan de slipas.

DIAMANTSLIPARE, m. 3. En, hvars yrke är att slipa diamanter.

DIAMANTSLIPNING, f. 2. Diamanter slipning förmedelst diamantpulver.

DIAMANTSMYCKE, n. 4. Smycke med en eller flera infattade diamanter.

DIAMANTSPAT, m. 3. (mineral.) Ett slags halfädelsten med ruggig yta, gulbrun, rödbrun ell. svartbrun.

DIAMANTSTIL, m. 2. sing. Minsta sorten boktryckerstil.

DIAMANTVIGT, f. 3. Juvelerarvigt, hvarmed diamanter och andra ädelstenar vägas.

DIAMANTÄGRETT, -- mánttägrä'tt, m. 3. Ägrett (se d. o.), med infattade diamanter.

DIAMETER, diámetr (uttalas äfv. oriktigt diámetr), m. 2. pl. — *trar*. (mat.) 1) Den räta linie, som går genom medelpunkten i en cirkel och slutar sig på båda sidor i dess omkrets. Genomsärningslinie. — 2) Axel i ett klot eller den räta linie, som går ifrån ena ytan till den andra, genom medelpunkten. Tvärlinie.

DIAMETRAL, --- ál, a. 2. 1) Som tillhör, har afseende på diametern. — 2) Som går rakt tvärs igenom.

DIAMETRALT, --- ált, adv. Rakt midt emot hvarannan, såsom ändarne af en diameter. *De båda polerna äro hvarandra d. motsatta*. (Fig.) *D. motsatt*, helt och hållet motsatt.

DIANA, -à-, f. 1. 1) (nom. propr.; myt.) Jagtens och månens gudinna, hos Romarne. — 2) (sjöt.) Morgonvakten ifrån klockan 4 till 8 på morgonen. — 3) (kem.) *D-s träd*, en trädlik anskjutning, som uppkommer, då silfret medelst quicksilfver utfälles ur i vatten löst salpetersyrad silfveroxid.

DIANDRIA, diándrí'a, f. 1. Andra klassen i Linnés växtsystem, inefattande växter med två ståndare. Tvåmänningar.

DIANDRIST, diándrí'sst, f. 3. Växt, som hörer till klassen Diandria.

DIAPHANORAMA, diafaná'rama, n. 3. Se *Diorama*.

DIAPHORA, diafára, f. 3. Retorisk figur, som består deruti, att samma ord flera gånger med olika betydelse användes i en sats.

DIAPHRAGMA, diafrágma, n. 3. (anat.) Muskelhinnan, som skiljer bröstet och underlivet. Mellangärdet.

DIAR, dí'ar, m. 2. pl. (hist.) Benämning på Odens tolf drottar (se *Drott*), äfv. på gudar, ko-